

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Quanta matrimonij violatoribus, à Deo mala impendeant?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

mentitus est, erat enim verè soror, more gentis illius, quæ nepotes sorores, nepotes fratres vocabat, vnde & alio loco ait: *Alias autem & verè soror mea est, filia patris mei, & non filia matris mea, & duxi eam in uxorem*; siquidem, vt tradit S. Chrysostomus, omnes, in familia Thare, ipsum Thare patrem nominabant, non secus ac si omnes inter se fratres & sorores fuissent; præcipuè quando, mortuo Aran, patre Saræ & Lot, Thare, non solùm aui, sed patris quoque loco habuerunt, quem admodum & nos auos nostros, *magnos patres* solemus appellare. Cùm ergo dixit Abram, Saram esse Sororem suam, non est mentitus, intellexit enim, Saram esse ex eodem magno patre, seu auo Thare, licet, per aliam matrem descenderet, adeò vt Thare duas habuerit vxores, è quarum vna natus sit Abram, ex altera Aran, qui genuit Saram & Lot. Etsi enim nunc, legepositiua, illicitum est coniugium in secundo gradu collateralium, vt inter patruum & neptem hîc fuit, tamen olim non fuit illicitum, neque lege naturæ vetitum; sed, ob homines, per totum terrarum orbem, propagandos, vsitatum. Alia res est de primo, seu rectæ, seu lateralis lineæ, gradu consanguinitatis, vt inter verè fratrem & sororem, ex eodem patre aut matre natos: in quo gradu iure naturæ illicitum irritumque est, matrimonium. Vnde non est credibile, Saram propriè fuisse Abræ sororem.

Gen. 20. 12.

S. Augustin.
lib. 22. contr.
Faustum c. 35.

At videtur Abram vxorem suam adulterandi periculo exposuisse, atq; ita in lenocinij suspiciõnẽ vocari posse? Nequaquam. Duo enim hîc spectari possunt, primum est, iussisse eum, vt Sara taceret, quòd esset vxor, ne ob eam, occideretur. Hoc vtique rectè cauit. Alterum, cauere non poterat, ne scilicet vxor, ab incontinentibus Ægyptijs violaretur; istud igitur periculum Deo; magnâ fiduciâ commendauit. Nouerat quippe, se in hoc tanto discrimine articuloque necessitatis, Deo curæ esse. Quare voluit & hîc pater fidei, contra spem, in spem credere. Aiunt nonnulli, Abramum, Dei instinctu, hæc dixisse & fecisse. Quod vel euentus probauit. *Flagellauit enim Dominus Pharaonem*, ob Saram, quæ inuita rapta fuit, non ob adulterium, cùm nesciret esse Abrahæ coniugem, immo cùm eam ne

V.

Ita S. August.
lib. cit. c. 33.

Vu 3

attigerit

attigerit quidem. Futura enim erat quasi coniux saltem secunda regis. Neque pudicitia Saræ permittit credere, eam apud Pharaonem, nisi castam & inuiolatam permansisse: sicut & Iudith illibata, apud ebriosum & libidinosum Holofernem permansit. Ut autem Deus ostenderet, se esse zelosum matrimoniorum defensorem, acriter Pharaonem flagellauit; plagis proximis, quas Philo morbos & dolores grauissimos, Iosephus per silentiam fuisse existimauit; ita ut neque diu, neque noctu quiescere, aut respirare posset. Quamobrem etiam hinc impletum est illud: *Non reliquit hominem nocere eis, & corripuit pro eis regem.* Corripuit certe Pharaonem, ne Abraham coniugium conspurcasset. Et est mirabile, ob vnum aduenam, regem cum tota domo & omni regno, fuisse adeo seuerè flagellatum. Scribunt enim boni auctores, propter hoc Pharaonis peccatum, tam hominum, quam animalium sterilitatem consecutam. Scilicet: *Dominus custodit aduenam, & reges corripit castitati insidiantes.* *Alfonsus V. Legionis rex, Theresiam sororem suam eisdem Abdali Saraceno Regi Toleti uxorem dedit, ut ei auxilium prestaret, contra regem Corduba. Ipsa autem reuens suasis Abdali, ne se tangere, à Christo Filio Dei aliqui percutiendus. At rex impius talia deridens, eam complecti tentauit: sed illico ab Angelo percussus est, qui ad mortem. Quare, vocatis familiaribus, sanctam Virginem aurum argento ac preciosis vestibus onustam ad Legionem remisit, qua in monasterio S. Pelagij vitam ealibem fecit. Si tantus est castitatis zelator Deus, ut nec matrimonio quidem sinat eam minui, vix alioqui licita, quanto ardentius attendet, ne & illa, & matrimonium vnà sauciantur?*

VI.

Nam illud, quod maximè destinabam, imprimis hinc dicitur, DEVM esse peculiarem vindicem matrimoniorum. Nesciebat Pharaon, Saram esse vxorè Abræ, & tamen ob eam, cum tota domo (aulici quippe eius & domestici adulatores arbitrique formarum, Saræ venustam speciem regi laudauerunt, & ad raptum consilio, manûq; iuuerunt) plectitur, immodò cum toto, ut dixi, regno. Quantum necesse est esse peccatum adulterium! Rectè igitur admonet S. Ambrosius: *Vnusquisque se castum prubeat; alienum non affectet torum; nec latendi spe, aut faciendi timore*

Psal. 104. 14.

Psal. 145.

Roderic. Sanctius part. 3. Hisp. c. 23. & Toletan. l. 5. rer. Hisp. c. 18.

S. Ambr. l. 1. de Abraham, cap. 2.